

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CXXVIII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

instaurationem â Chiliaftis allatorum fufficiant. Cæte-
da Animadv. argumenta, quæ majoris momenti vi-
rentur, jam in fequentibus figillatim funt difcutienda,
ubi etfi brevitatis obtinendæ caufa quædam feponen-
da erunt, nihil tamen quod principali quæftioni dubium
movere poffit, intactum manebit.

CXXVII. Argumentum in Animadv. §. 10. pro-
pofitum, cum nihil aliud probet quam tempora pacis
Ecclefiæ aliquando futura effe, prætermitti potefit, nec
opus erit ut hoc loco fcrupuloſe excutiamus, num di-
ctâ quæ ibi adducuntur impleta funt nec ne? quoniam
etiã ſi implenda adhuc ſtatuantur, dogma chiliafticum
inde tamen minime potefit extrui. Neq; enim, licet fu-
turum ponatur tempus, quo innumerabiles hoſtium in
Eccleſiam ſe armantium copiæ auxilio Dei fundantur,
& Eccleſia hoc modo feliciorẽ nanciſcatur ſtatum,
inferri poterit, adventum Chriſti futurum ante hæc
tempora, & mortuos tum reſurrecturos & quæ alia
contra Scripturam hic docent Chiliaſtæ. Mera itaque i-
gnoratio Elenchi in hoc Argumento ſeſe prodit. Nec
etiã particularem reſurrectionem inferent dictâ Ef-
xxvi. 14. 19. cum potius in v. 19. iidem denotentur
mortui qui in v. 14; tota enim hæc pars capitis agit de
calamitatibus Judæorum præſentibus. Illi quippe di-
cuntur jam quaſi mortui propter tot miſerias at v. 19.
dicuntur tandem vitam adepturi cum ſc. Deus ex mi-
ſeriis eos eripiet, & cadavera eorum reſurrectura di-
cuntur h. e. ipſi in priſtinum felicitatis gradum tandem
erunt redituri. Probo hoc inde quoniam v. 19. oppo-
nitur verſui 18. (Si enim verſui 14. opponeretur, illi ſub-
jungendus fuiſſet) At verſus 18. agit de calamitate Ju-
dæorum, Ergo v. 19. aget de rediturâ eorum felicitate.

CXXVIII. Miſſis itaque illis quæ in §. 19. Ani-
madv.

madv. satis confuse pro Chiliafmo disputantur, & numero præcedenti paucis dissoluta sunt, ordo jam postulat, ut locus 1. Cor. xv. 23. seqq. qui pro Chiliafmo adducitur §. 20. Animadv. brevibus expendatur. Sensus loci huc redit: Resurgent omnes pii in Christo (de solorum enim piorum resurrectione Caput hoc agit, nec impii per Christum sed per justitiam Divinam resurgent, cum melius ipsis foret ut non resurgerent) singuli autem in suo ordine, scilicet ut primo loco resurgat Christus, & deinde omnes qui ad ipsum pertinent. Tertia igitur resurrectio piorum hoc ipso plane evanescit, cum omnes simul debeant resurgere. Illustratur hoc similitudine primitiarum V. T. Sicut enim ibi post oblationem primitiarum una tantum messis instituebatur frumenti in illo agro nascentis: Ita post resurrectionem Christi *ἀπαρχῆς* uno actu totus grex eorum, quorum *ἀπαρχῆς* Christus fuit, h. e. piorum resurgere debet. Objicitur autem inter resurrectionem *τῶν νεκρῶν*, & finem, magnum esse debere interstitium, sicut tale fuit inter horum & Christi resurrectionem, cum utriq; membro interjiciatur particula DEINDE. Respondeo: In Græco priori loco est *ἐπειδὴ*, quam particulam posse magnum vel parvum interstitium de notare concedo; at in posteriori loco habetur *εἶτα*, quæ vox nunquam in universo N. T. ad totum cujus codicem provo-
 covo, ubi vix sæpius quam novies extabit, invenietur denotare interstitium magnum temporis: Sempere-
 nim, ubi est particula temporis, duo membra con-
 jungit eodem actu se subsequencia & connexa. Manet itaque quod vox *εἶτα* per Tum sit exponenda, ut in Programmate factum, quicquid etiam reclamet cœtus Sionis chiliaflici. Evidens hoc non minus est ex eo, quod Apostolus eandem particulam multo commo-

dius retinisset, nisi multo diversa interstitia inter tria hæc membra interjicere voluisset. Objicitur porro, Apostolum tamen loqui de quadam resurrectione, quæ τοῦς ἁγίοις solos concernat. Respondeo, non inusitatum esse Scripturæ S. ut de piorum resurrectione solâ agat, nullâ impiorum mentione factâ, utrorumq; enim resurrectio licet uno actu futura sit Joh. V. 28. erit tamen resurrectio piorum quasi actio plane alia ab impiorum resurrectione: illa fiet virtute meriti Christi; hæc virtute omnipotentia divina: illa concedetur per gratiam; hæc per justitiam: Illa erit actus sperandus & optandus; hæc vero actus metuendus: Illa non facta fuisset nisi Christus resurrexisset; hæc etiam Christo non resurgente in actum foret deducta: Sicut igitur, licet transitus piorum in cælum & impiorum in Gehennam uno momento futurus sit; de singulis tamen separatim sæpe loquitur scriptura: Ita etiam de sola resurrectione ad vitam non raro separatim agit, haud tamen idcirco negans, quod uno actu cum hac futura sit etiam impiorum resurrectio. Observanda igitur venit hic Regula jam ante inculcata, quod nuda unius memoratio non statim alterius sit exclusio. Objicitur deinde, quod in fine Christus regnum Patri sit traditurus v. 24. Hoc autem non futurum in adventu Christi, ubi regnare demum incipiet, ergo finem non posse incidere in adventum Christi. Respondeo negando Minorem, Christus enim utique in adventu regnum suum spirituale, hoc est omnes pios & fideles Patri tradet atq; adducet, ita tamen ut nihilominus regnum hoc in suos fideles in vitâ æternâ retineat, per Luc. I. 33. Ulterius objicitur: Cum finis futurus est, Christus tollet ipsam mortem I. Cor. xv. 24. Hoc autem demum fiet post M. annos Apocalyplicos Apoc.

Apoc. xx. ii. seqq. Ergo post illos M. annos finis de-
 mum, & universalis resurrectio est futura. Respon-
 deo concedendo totum Argumentum: Illi enim M.
 anni non referendi sunt post adventum Christi, sed an-
 re illum, & jamdudum sunt impleti. Videantur quæ
 supra hac de re dicta sunt. Denique ita concludit A-
 nimadversio: Quando finis erit, tum Christus subje-
 ctus erit Patri, v. 28. Hoc autem non fiet in adventu i-
 psius, tum enim regnare incipiet, & omnia ipsi erunt
 subjecta: Ergo in adventu Christi nondum finis erit.
 Respondeo (1) Major admitti posset, eo quidem sen-
 su, quod Christus sicut semper Patri secundum huma-
 nam naturam est subjectus, ita & in fine ipsi sit subdi-
 tus: Quod enim tum demum incipere debeat subdi-
 tus esse Patri, cum finis erit, illud falsum est, nec pro-
 batur in versiculo adducto. (2) Minor aperte contra-
 dicit versui 28. ubi expresse asseritur, quod tum Chri-
 stus Patri subditus sit futurus, cum omnia ipsi erunt
 subjecta, hoc est, cum in plenâ gloriâ regnabit, id quod
 statim factum est post ascensionem Christi in cælos,
 uti docet Apostolus Eph. I. 20. seqq. *Deus, inquit, exci-
 tavit Christum à mortuis & posuit ad Dextram suam
 in cælestibus super omnes principatus, potestates & vir-
 tutes ac dominatus, & omne nomen quod nominatur non
 solum in hoc, sed & in futuro seculo, & omnia posuit sub
 pedibus ipsius, unde apparet utique simul consistere
 posse, imo & debere, ut Christo omnia, ipse vero Pa-
 tri subjectus sit, ex 1. Cor. xv. 28.*

CXXIX. Dicis (1) si jam Christo in ascensione o-
 mnia sunt subjecta, cur itaq; Apostolus hic utitur tem-
 pore futuro in loco 1. Cor. xv. 28? Respondeo, A posto-
 lum loqui hic respectu temporum Davidis, & ulterio-
 rem quasi Explicationem tradere illius dicti Davidici: